

INHOUD

OCCULTE VERHALEN VAN H.P. BLAVATSKY

Griezelverhalen (Nightmare Tales)

Een behekst leven	1
De echogrot	56
Het lichtgevende schild	68
Uit de poolstreek	79
De bezielde viool	84

Andere verhalen

Karmische visioenen	119
Een onopgelost mysterie	139
Kan het astrale lichaam een moord plegen?	150
De legende van de blauwe lotus	160

OCCULTE VERHALEN VAN W.Q. JUDGE

Een allegorie	175
Ware vooruitgang	177
Ierland	181
Papyrus	183
Een merkwaardig verhaal	187
Het bloed van de slang	192
Het magische scherm van de tijd	198
Het dolende oog	202
De galerij van de levende beelden	206
De huid van de aarde	213
Het draaien van het wiel	219
Waar de rishi's leefden	224
De leer van de Perzen	228
De komst van de slang	234
Een eigenaardig verhaal	237
Bronvermelding	248

VIII

EEN VERHAAL VAN ELLENDE

We waren in Hamburg aangekomen en zodra ik mijn compagnons, die me nauwelijks herkenden, had gesproken, vertrok ik met hun toestemming en goede wensen naar Neurenberg.

Een half uur na mijn aankomst was de laatste twijfel aan de juistheid van mijn visioen verdwenen. De werkelijkheid was erger dan mijn ergste verwachtingen haar hadden kunnen maken en ik was van nu af aan gedoemd tot een bijzonder troosteloos leven. Ik stelde vast dat ik het vreselijke drama in al zijn hartverscheurende details had gezien. Mijn zwager gedood tussen de raderen van een machine; mijn zuster krankzinnig en nu snel haar einde naderend; mijn nichtje – de liefelijke bloem van de edelste krachten van de natuur – onteerd in een hol van schande; de kleintjes gestorven aan een besmettelijke ziekte in een weeshuis; mijn laatst overlevende neef op zee en niemand wist waar. Een heel gezin, een thuis van liefde en vrede, was uiteengespat, en ik was alleen achtergebleven als getuige van deze wereld van dood, verwoesting en onttering. Het nieuws vervulde me met eindeloze wanhoop en ik zonk hulpeloos ineen voor deze algehele, gruwelijke ramp die me in zijn volle omvang duidelijk werd. De schok bleek te veel voor me en ik viel flauw. Het laatste wat ik hoorde voor ik volkomen het bewustzijn verloor was een opmerking van de burgemeester: ‘Had u voor u Kyoto verliet een telegram gezonden aan de stedelijke autoriteiten over uw verblijfplaats en uw voornemen terug te keren en uw jeugdige familieleden onder uw hoede te nemen, dan hadden we hen ergens anders kunnen onderbrengen en hun dit lot bespaard. Niemand wist dat de kinderen een vermogend familielid hadden. Ze bleven als paupers achter en er moest als zodanig over hen worden beslist. In Neurenberg waren ze betrekkelijke vreemden en onder deze ongelukkige omstandigheden had u nauwelijks anders kunnen verwachten. Ik kan slechts mijn oprechte leedwezen betuigen.’

Het deed me pijn te weten dat ik tenminste mijn nichtje voor haar onverdiende lot had kunnen behoeden, maar het door onachtzaamheid had nagelaten. Had ik slechts het vriendelijke advies van de bonze, Tamoera, opgevolgd en de autoriteiten enkele weken voor mijn terugkeer getelegrafeerd, dan had veel kunnen worden voorkomen. Dit alles, samen met het feit dat ik helderziendheid en helderhorendheid – waarvan ik de mogelijkheid zo lang had ontkend – niet langer kon betwijfelen, bracht me tot een zware instorting. De kritiek van mijn medemens kon ik uit de weg gaan, maar aan het geknaag van mijn geweten, de verwijten van mijn eigen gepijnigd hart, was niet te ontkomen – nee, mijn leven lang niet! Ik vervloekte mijn koppige twijfelzucht, mijn ontkenning van feiten, mijn eerste onderwijs, ik vervloekte mijzelf en de hele wereld.

Enkele dagen lang lukte het me om niet onder mijn last te bezwijken, want ik had een plicht tegenover de doden en de levenden te vervullen. Maar toen mijn zuster eenmaal bevrijd was uit het armengesticht en aan de beste artsen was toevertrouwd, met haar dochter bij zich om haar in haar laatste ogenblikken bij te staan – en nadat de jodin, die ik haar misdaad had laten bekennen, veilig in de gevangenis was ondergebracht – verlieten mijn zelfbeheersing en mijn kracht me plotseling. Nauwelijks een week na aankomst was ikzelf niet meer dan een ijlkende maniak, hulpeloos overgeleverd aan de sterke greep van een hersenontsteking. Enkele weken zweefde ik tussen leven en dood, omdat de vreselijke ziekte de kundigheid van de beste artsen trotseerde. Ten slotte overwon mijn krachtige gestel en – tot mijn levenslange verdriet – verklaarden ze me genezen.

Ik hoorde het nieuws met een bloedend hart. Terwijl ik gedoemd was de afschuwelijke last van het leven voortaan alleen en vol berouw voort te slepen, zonder hoop op enige aardse hulp of remedie, en nog steeds weigerde te geloven in de mogelijkheid van iets beters dan een kort overleven van het bewustzijn aan gene zijde van het graf, voegde deze onverwachte terugkeer tot het leven slechts een druppel gal toe aan mijn bittere gevoelens. Deze werden nauwelijks verzacht door de

onmiddellijke terugkeer, tijdens de eerste dagen van mijn herstel, van de gevreesde en ongevroegde visioenen, waarvan ik de juistheid en de werkelijkheid niet meer kon ontkennen. Helaas de dag waarop

De kinderen van een vruchteloos brein

Voortgebracht door niets dan nutteloze fantasie

niet langer woonden in mijn twijfelzieke, blinde geest, maar altijd de getrouwe beelden van het werkelijke lijden van mijn medeschepselen, van mijn beste vrienden. Zo zag ik, telkens als ik even alleen werd gelaten, mijzelf veroordeeld tot de hulpeloze martelingen van een geketende Prometheus. In de stille uren van de nacht was het als voerde een genadeloze, ijzeren hand mij naar het bed van mijn zuster, waar ik werd gedwongen uur na uur de stille ontbinding van haar verwoeste gestel en het lijden, dat haar eigen onbewoonde brein niet meer kon weer spiegelen of aan haar gewaarwording kon overbrengen, gade te slaan en te voelen. Maar de pijlpunt die nooit zou worden verwijderd had een nog vreselijker weerhaak. Overdag moest ik mijn nichtje gadeslaan van wie het kinderlijk onschuldige gezichtje in haar bezoedeling een verheven eenvoud en argeloosheid had bewaard, en 's nachts moest ik getuige zijn hoe, zodra ze insliep, in haar dromen de herinnering van haar ontering en het volle besef van haar voor altijd verwoeste jonge leven tot haar kwam. Die dromen namen voor mij een objectief waarneembare vorm aan, zoals ze dat aan boord van het stoomschip hadden gedaan; ik moest ze nacht na nacht opnieuw doorleven met hetzelfde verschrikkelijke gevoel van wanhoop. Want nu ik in de werkelijkheid van het zienschap geloofde en tot de overtuiging was gekomen dat in ons lichaam zoals in een rups de pop verborgen ligt, die op haar beurt de vlinder – het symbool van de ziel – kan bevatten, bleef ik niet langer onverschillig zoals vroeger voor wat ik in mijn zielenleven waarnam. Plotseeling was er iets in me ontwaakt en uit zijn ijzige cocon losgebroken. Blijkbaar zag ik niet meer alleen als gevolg van de vereenzelviging van mijn innerlijke natuur met een Dai-Dzin;

mijn visioenen ontstonden door een directe persoonlijke psychische ontwikkeling, terwijl de duivelse wezens er slechts voor zorgden dat ik niets aangenaams of verheffends zou waarnemen. Daardoor was er nu geen enkele onbewuste pijn in het uitgeteerde lichaam van mijn stervende zuster, of geen huivering van schrik in de rusteloze slaap van mijn nichtje bij de herinnering aan de aan haar – een onschuldig kind – bedreven misdaad, of die vond weerklank en wekte een reactie in mijn bloedend hart. Een diepe stroom van liefderijke genegenheid en smart vloeide uit het fysieke hart en vond een krachtige weerklank in de nu ontwaakte en van het lichaam bevrijde ziel. Zo moest ik de beker van ellende tot op de bodem ledigen! Wee mij, het was een dag en nacht terugkerende marteling! O, wat berouwde me mijn trotse dwaasheid; hoe werd ik gestraft voor mijn nalatigheid mij van de in Kyoto aangeboden zuivering te verzekeren, want nu was ik zelfs gaan geloven in de doeltreffendheid daarvan. De Dai-Dzin had werkelijk macht over mij verkregen, en de duivel had alle hellehonden op zijn slachtoffer losgelaten.

Eindelijk was de gruwelijke kloof bereikt en overgestoken. De arme krankzinnige martelaarster was in haar donkere, nu welkome graf neergelaten, slechts enkele maanden later gevolgd door haar jeugdige, haar eerstgeborene, dochter. De tuberculose verwoestte snel dat tere meisjeslichaam. Nog geen jaar na mijn aankomst bleef ik alleen over in de hele wijde wereld, want mijn enige nog levende neef had de wens uitgesproken zeeman te blijven.

En nu is het vervolg van mijn o zo droevige verhaal snel verteld. Als een wrak, een voortijdig oud geworden man, die er op dertigjarige leeftijd uitzag alsof zijn verdoemde hoofd zestig winters had meegemaakt en door de onophoudelijke visioenen zelf dagelijks op de rand van krankzinnigheid leefde, nam ik plotseling een wanhopig besluit. Ik wilde naar Kyoto terugkeren en de Yamaboeshi opzoeken. Ik wilde me aan de voeten van de heilige man werpen en hem niet verlaten voor hij de Frankenstein die hij had opgewekt, had teruggeroepen, de

Frankenstein van wie ikzelf toen door mijn schaamteloze trots en mijn ongelooft niet had willen scheiden.

Drie maanden later was ik weer in mijn huis in Japan en zocht onmiddellijk mijn oude, eerbiedwaardige bonze, Tamoera Hideyeri, op, die ik nu smeekte mij zonder een uur uitstel bij de Yamaboeshi, de onschuldige oorzaak van mijn dagelijkse martelingen, te brengen. Zijn antwoord drukte slechts het laatste en beslissende zegel op mijn lot en maakte mijn wanhoop tien keer zo zwaar. De Yamaboeshi had zijn land verlaten en was naar onbekende streken vertrokken! Op een prachtige morgen was hij als pelgrim naar het binnenland vertrokken en zou, zo was de gewoonte, tenzij een natuurlijke dood de periode verkortte, niet minder dan zeven jaar wegblijven!

Bij deze tegenslag verzocht ik andere geleerde Yamaboeshi's om hulp en bescherming; en hoewel mijn uitnemende, oude vriend zich ervan bewust was hoe nutteloos het in mijn geval moest blijven doeltreffende hulp te zoeken bij welke andere 'adept' dan ook, deed hij alles wat in zijn macht lag om me in mijn ongeluk van dienst te zijn. Maar het was vergeefs, want het voortwoekerende gezwel dat mijn leven troosteloos maakte, kon niet afdoende worden weggenomen. Ik hoorde van hen dat geen van deze geleerde mannen de belofte kon doen mij volkomen van de demon van helderziende bezetenheid te verlossen. Alleen hij die bepaalde Dai-Dzins had opgeroepen en hun bevelen de toekomst, of voorvallen die al hadden plaatsgevonden, zichtbaar te maken, bezat de volledige beheersing over hen. Met vriendelijk medegevoel, dat ik nu was gaan waarderen, nodigden de heilige mannen me uit tot de groep van hun volgelingen toe te treden om van hen te leren wat ik voor mijzelf kon doen. 'Alleen wilskracht, geloof in de krachten van uw eigen ziel, kan u nog helpen,' zeiden ze. 'Maar het kan jaren kosten om zelfs maar een deel van het grote kwaad ongedaan te maken,' voegden ze eraan toe. 'Een Dai-Dzin kan in het begin gemakkelijk worden verdreven, maar als men hem ongemoeid laat, neemt hij bezit van de menselijke natuur en wordt het bijna onmogelijk de duivel uit te drijven zonder zijn slachtoffer te doden.'

Overtuigd dat me niets anders overbleef, stemde ik dankbaar toe, en deed mijn best in alles te geloven waarin deze heilige mannen geloofden, maar in mijn hart slaagde ik daarin nooit. De demon van ongelooft en ontkenning van alles scheen zelfs nog dieper geworteld dan de Dai-Dzin. Toch deed ik alles wat in mijn vermogen lag, vastbesloten mijn laatste kans op redding niet te verliezen. Daarom begon ik zonder uitstel mij van de wereld en mijn handelsrelaties vrij te maken om enkele jaren een onafhankelijk leven te leiden. Ik vereffende mijn rekeningen met mijn Hamburgse compagnons en verbrak mijn werkverband met de firma. Ondanks belangrijke financiële verliezen als gevolg van zo'n overhaaste liquidatie bleek ik na het sluiten van de boeken veel rijker te zijn dan ik had gedacht. Maar rijkdom had geen aantrekkingskracht meer voor mij nu ik die met niemand kon delen – niemand had om voor te werken. Het leven was een last geworden en mijn onverschilligheid voor mijn toekomst was zo groot dat, terwijl ik mijn hele fortuin aan mijn neef zou schenken – ingeval hij levend van zijn zeereis zou terugkeren – ik naliet zelfs een kleine voorziening voor mijzelf te treffen, als mijn Japanse compagnon niet had ingegrepen en daarop had aangedrongen. Ik erkende nu, met Lao-Tse, dat kennis voor een mens het enige stevige houvast is waarop hij kan vertrouwen, omdat het het enige is dat door geen storm kan worden geschokt. Rijkdom is een zwak anker in dagen van smart, en eigenwaan de noodlottigste raadgever. Daarom volgde ik de raad van mijn vrienden op en legde voor mezelf een bescheiden som opzij, genoeg om me levenslang van een klein inkomen te verzekeren, of voor het geval ik ooit mijn nieuwe vrienden en leermeesters zou verlaten. Na mijn wereldse zaken te hebben geregeld en mij van mijn bezittingen in Kyoto te hebben ontdaan, sloot ik me aan bij de 'meesters van het verre gezicht', die me naar hun mysterieuze verblijfplaats brachten. Daar bleef ik enkele jaren, waar ik in de strengste afzondering ernstig studeerde, zonder iemand te spreken behalve enkele leden van onze religieuze gemeenschap.

Vele mysteries van de natuur heb ik sindsdien doorgrond en

menig geheim boekdeel uit de bibliotheek van Tsion-ene heb ik verslonden, en daardoor verkreeg ik de beheersing over verschillende soorten onzichtbare wezens van lagere orde. Maar het grote geheim van de macht over de vreselijke Dai-Dzin kon ik me niet eigen maken. Het blijft in het bezit van een heel beperkt aantal van de hoogste ingewijden van Lao-Tse, terwijl de grote meerderheid van de Yamaboeshi's zelf niet weet hoe zo'n beheersing van het gevaarlijke elementaal moet worden verkregen. Iemand die zo'n meesterschap zou willen bereiken, moet zich geheel met de Yamaboeshi's vereenzelvigen, hun inzichten en overtuigingen aannemen en de hoogste graad van inwijding bereiken. Het spreekt vanzelf dat ik – als gevolg van vele onoverkomelijke moeilijkheden, naast mijn aangeboren en onuitroeibare twijfelzucht – ongeschikt bleek tot de broederschap toe te treden, hoewel ik ernstige pogingen deed het geloof aan te nemen. Daardoor kon ik en kan ik tot op deze dag, hoewel ik gedeeltelijk van mijn kwelling ben verlost en voldoende heb geleerd om de onwelkome visioenen te verjagen, niet voorkomen dat ze nu en dan ongewild aan me verschijnen.

Nadat ik me ervan had overtuigd dat ik ongeschikt was voor de verheven positie van een onafhankelijk ziener en adept, gaf ik aarzelend elke verdere poging op. Niets meer was vernomen van de heilige man, de eerste onschuldige bewerker van mijn ongeluk; en de bonze zelf die me een enkele keer in mijn afzondering bezocht, kon of wilde me niet over het verblijf van de Yamaboeshi inlichten. Toen ik daarom alle hoop moest opgeven mij geheel van mijn noodlottige gave te verlossen, besloot ik naar Europa terug te keren en me daar voor de rest van mijn leven in eenzaamheid te vestigen. Met dat doel kocht ik door bemiddeling van mijn vroegere compagnons het Zwitserse chalet waarin mijn ongelukkige zuster en ik waren geboren, waar ik onder haar zorgen was opgegroeid, en koos het als mijn toekomstige kluizenaarswoning.

Toen hij op het schip, dat me naar mijn vaderland terugbracht, voorgoed afscheid van me nam, probeerde de goede, oude bonze me in mijn teleurstelling te troosten. 'Mijn zoon',

zei hij, ‘beschouw al het gebeurde als uw *karma* – een rechtvaardige vergelding. Niemand die zich ooit vrijwillig aan de macht van een Dai-Dzin heeft onderworpen, kan ooit de hoop koesteren een *rahat* (een adept), een verheven Yamaboeshi, te worden – tenzij hij onmiddellijk wordt gezuiverd. In het beste geval, zoals in het uwe, kan hij leren de duivel te weerstaan en met goed gevolg af te weren. *Evenmin als een litteken, achtergelaten door een vreselijke wond, kan het spoor van een Dai-Dzin ooit van die ziel worden weggenomen voor deze door een nieuwe geboorte is gezuiverd.* Wees desondanks niet terneergeslagen, maar blij blijmoedig in uw ellende, want zij heeft u ware kennis doen verwerven en u ertoe gebracht veel waarheden te aanvaarden die u anders met verachting zou hebben verworpen. En van deze onschatbare kennis, door leed en persoonlijke inspanning verkregen – kan geen Dai-Dzin u ooit beroven. Vaarwel dan, en moge de Moeder van Genade, de grote Koningin van de Hemel, u troost en bescherming geven.’

We gingen uiteen en sindsdien heb ik het leven van een kluisenaar geleid, steeds alleen en aan de studie. Hoewel nog steeds zo nu en dan gekweld, betreur ik de jaren waarin de Yamaboeshi’s mij onderrichtten niet, maar ik ben dankbaar voor de ontvangen kennis. Aan de priester Tamoera Hideyeri denk ik steeds met oprechte genegenheid en eerbied. Ik correspondeerde regelmatig met hem tot de dag van zijn dood, een gebeurtenis waarvan ik, in al haar voor mij pijnlijke details, het ondankbare voorrecht had om deze van overzee bij te wonen op het uur waarop ze intrad.

